

Kilometers cola
en knetterende ruzie

Carry Slee

Kilometers cola

EN KNETTERENDE RUZIE

Pimento

Lees ook deze boeken van Carry Slee:

Confetti conflict

Geklutste geheimen met strafwerk toe

Verdriet met mayonaise

Getipt door de Nederlandse Kinderjury

www.carryslee.nl

Eerste druk 1994

Veertiende druk 2006

© 1994 Carry Slee

© 2005 Carry Slee en Pimento BV, Amsterdam

Omslagontwerp Rianne Cramer

Foto voorzijde omslag Zefa / Michael Goldman

Typografie en zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 90 499 2081 0

NUR 283

Carry Slee is een imprint van Foreign Media Books BV,
onderdeel van Foreign Media Group

Inhoud

Boris 1	7
De advertentie	10
Straf	15
Linda van Lieshout	21
Barbecuen	27
De auditie	34
Tante Emma	42
Lucht	48
Het krantenbericht	55
Kira	61
Het plan	67
De foto	73
Ruzie	79
Het telefoontje	84
De achtervolging	90
Een rode portemonnee	98
Het mes	107
Het ongeluk	111
Het ziekenhuis	114
Boris 2	118

Boris 1

‘Ik hoef al niet meer met vakantie!’ Met een klap wordt de kamerdeur dichtgeslagen.

Boris kijkt naar de dichte deur. Het is weer zover. Nog geen minuut geleden zaten hij en zijn moeder samen aan tafel vakantieplannen te maken. En nu loopt ze boos de kamer uit. Alleen maar omdat hij zei dat hij wel weer naar Ierland wilde. Daar heeft hij drie jaar geleden zo fijn met zijn vader gevestigd. Mag hij dan nooit iets over zijn vader zeggen?

Nee dus. Zijn moeder smeedt de reisgids in de la en verdween de keuken in.

Even aarzelt Boris, maar dan gaat hij haar achterna. Hij ziet hoe zijn moeder de afwasbak uit het keukenkastje ruikt en in de gootsteen kwakt.

‘Waarom ben je nou kwaad?’ vraagt hij. ‘Ik bedoelde er heus niks mee.’ Hij kijkt naar zijn moeder. Zo te zien is er geen redding meer aan. Haar ogen spreken boekdelen. Hij kan maar beter zorgen dat hij uit haar buurt blijft, dan is het zo over. Zonder verder nog iets te zeggen, loopt hij de trap op.

In zijn kamer ligt zijn saxofoon nog uitgesteld. Als hij

zijn moeder nog kwaaiër wil maken, moet hij nu gaan spelen. Nou ja, gelukkig bestaat er nog zoiets als een cd-speler. Hij stopt de stekker in het stopcontact en zet 'm aan.

Bij het eerste nummer moet hij meteen aan zijn band denken.

Spannend, morgen komt hun advertentie in de muziekkrant. En dan maar afwachten of er een zangeres op afkomt. Sinds Joyce is verhuisd, hebben ze niemand meer kunnen vinden. Jasper en Nadia maakt het niet zoveel uit. Maar Tessa en Boris vinden het maar niks. Wat is nou een band zonder zangeres?

Als Boris de ruzie allang weer is vergeten, wordt de deur van zijn kamer opgeduwd.

'Weet je waar we van de zomer naartoe gaan?' vraagt Tim.

'Nou?' Boris kijkt zijn kleine broertje aan.

'Naar Brittanje, dat zegt mama.'

'Wááát...?' Boris springt verrast op en dendert de trap af. 'Gaan we naar Frankrijk, mam?' Hij ploft naast zijn moeder op de bank.

'Wat dacht je hiervan?' Alsof er niks is gebeurd, duwt zijn moeder de reisgids onder zijn neus.

'Wat een gave camping!' zegt Boris.

'Nou, deze lijkt me anders ook niet gek.' Zijn moeder slaat een bladzijde om. 'Dat terras... ik proef de wijn al bijna.' Ze gaat met haar tong langs haar lippen.

'Tessa is vorige zomer in Bretagne geweest,' vertelt Boris enthousiast. 'Je kunt er heel spannende wandelingen maken.'

‘Reken maar dat wij dat gaan doen!’ Moeder pakt Boris’ hand.

‘Kijk eens wat een mooi viswatertje!’ Boris wijst naar een foto in de reisgids. ‘Mooi dat ik mijn hengel meeneem.’

Het is eruit voordat hij er erg in heeft. Zijn moeder trekt haar hand met een ruk weg. ‘Die hengel blijft thuis!’ zegt ze fel. Ze slaat de reisgids dicht.

Had hij nu zijn mond maar gehouden... ‘Je hebt er ook een heleboel mooie schelpen,’ praat hij er gauw overheen. ‘Dan kun je een schelpenkasteel maken, Tim. Ik help je wel.’

Boris wacht gespannen zijn moeders reactie af. Ze neemt een slok van haar koffie. Haar vingers trillen.

‘Gaan we dan ook samen in zee, mam?’ vraagt Tim.

Moeder haalt diep adem. Ze aait Tim over zijn hoofd. ‘We gaan van alles doen.’

Boris zucht opgelucht. Tenminste niet wéér een uitbarsting.

De advertentie

Zodra Boris het schoolplein op rijdt, gaat zijn blik naar het fietsenhok. Ja, hoor, Jasper, Tessa en Nadia staan al gebogen over de muziekkrant. Tom en Rik lezen over hun schouders mee.

‘Lees voor!’ Boris neemt niet eens de tijd om zijn fiets op slot te zetten.

Jasper schraapt zijn keel en wil gaan lezen, maar Tessa is hem voor. ‘Aantrekkelijke saxofonist met zwart haar zoekt lief zangeresje...’

Iedereen schiet in de lach.

‘Rotmeid!’ Boris rukt het krantje uit haar handen. Hij leest de advertentie zachtjes over. ‘Wie wil zingen in onze band? Inlichtingen bij Tessa de Leeuw. Telefoonnummer 13865.’ Boris knikt goedkeurend. ‘Nu maar hopen dat er iemand op afkomt.’

‘Tuurlijk wel,’ zegt Tessa. ‘We hebben er maar één nodig.’ ‘Jullie hadden de leeftijd erbij moeten zetten,’ vindt Tom. ‘Zo meteen krijgen jullie allemaal ouwe taarten op je dak.’

‘Heb je hem weer,’ lacht Tessa. ‘Welke ouwe taart is nou geabonneerd op de muziekkrant?’

‘Hoe gaan jullie het eigenlijk aanpakken?’ vraagt Rik.
‘We laten iedereen iets zingen,’ zegt Jasper, ‘en de beste nemen we.’

‘Een soort auditie dus?’

Jasper knikt.

‘Nou, Tom, je hoort het.’ Rik geeft zijn vriend een por in zijn zij. ‘We moeten auditie doen.’

‘Geen punt, als wij meedoen, maken die anderen geen schijn van kans.’

‘We zoeken een zangeres, hoor!’ Tessa slaat met het krantje op Toms hoofd.

‘Dat noem ik discriminatie,’ zegt Tom verontwaardigd.
‘Erger!’ vindt Rik.

‘Wanneer is de auditie ook alweer?’ vraagt Nadia.

‘Weet ze niet meer...’ kreunt Jasper. ‘Zaterdagmiddag. Dat hebben we expres voor jou gedaan, omdat jij ’s morgens naar de moskee moet.’

‘Dus allemaal die middag vrijhouden, jongens. Ik ben niet van plan het in mijn eentje te beslissen,’ zegt Tessa.
‘Dacht je dat wij dat aan jou durfden over te laten?’ Jasper kijkt Tessa uitdagend aan.

‘Nee, Boris is daar het geschiktst voor,’ grinnikt Tom.
‘Als ze een hond heeft, gaat hij gelijk voor de bijl. Al kan ze geen noot zingen.’

‘Nee, dan Jasper,’ lacht Rik. ‘Ze hoeft maar lang blond haar te hebben en bruine ogen, en ze heeft gewonnen.’
‘Nou wordt-ie mooi!’ roept Jasper. ‘Wie zit hier altijd en eeuwig achter de meiden aan? Nou?’

‘Hoef je mij niet zo aan te kijken! Ik heb allang verke-

ring met Tessa, hè, schatteboutje van me?’ Tom slaat een arm om Tessa heen.

‘Had je gedroomd.’ Tessa duwt zijn arm weg. ‘Ik heb al verkering met mijn drumstel.’

‘En ik dan?’ vraagt Rik.

‘Met jou hoef ik helemaal geen verkering,’ plaagt Tessa. ‘Dan neem ik nog liever Drakentandje.’

Rik doet alsof hij moet huilen.

‘Kom maar, hoor, Rikkie,’ troost Nadia hem. ‘Wat ben je toch hard, Tessa. Straks springt Rik voor een trein en dan is het jouw schuld.’

‘Opschieten,’ zegt Jasper, ‘anders springt Drakentandje nog voor een trein. De bel is gegaan.’

‘Drakentandje voor een trein springen?’ roept Tom uit.

‘Die is bikkelhard. Weten jullie wat ik voor mijn opstel had?’

‘Nou?’

‘Een één.’

‘Nog veel voor die twee regels,’ lacht Nadia.

Jasper fluit op zijn vingers. ‘Hollen, jongens, de deur gaat dicht. Ik heb geen zin om na te blijven.’

Achter elkaar rennen ze de school in. Als ze de klas in komen, zit meneer Visser al achter zijn tafel.

‘Drakentandje heeft zijn operetteschoentjes aan,’ fluistert Tessa. Ze wijst naar de tafel van de meester. Er steken twee glimmend zwarte puntschoenen onder uit.

Ze zitten nog maar net op hun plaats of de tweede bel gaat. Meneer Visser pakt een stapeltje proefwerken van zijn tafel en deelt ze uit.

‘Ik heb een voldoende!’ juicht Tessa.

‘Ik ook!’ Boris zucht opgelucht. Hij draait zich half om naar Tom. ‘Wat heb jij?’

‘Bijna voldoende,’ zegt Tom. ‘Op drie puntjes na.’

Als iedereen begint te lachen, wordt de meester kwaad.

‘Als ik jou was, zou ik daar niet zo trots op zijn, Tom. Iemand iets over het proefwerk te vragen?’ De ogen van meneer Visser glijden langs de rijen.

Rik steekt zijn vinger op. ‘U hebt iets fout gerekend, maar volgens mij is dat goed, meneer.’

‘Dan zal het wel onleesbaar zijn.’ De meester loopt naar Riks tafel.

Tom kijkt hem na. Hij pakt zijn kladschrift en scheurt er een blaadje uit. ‘Als jullie geen geschikte zangeres vinden, kunnen jullie Drakentandje altijd nog vragen,’ schrijft hij erop. Hij vouwt het blaadje dubbel en tikt Alex aan. ‘Geef even door aan Tessa.’

In plaats van door te geven, gooit Alex het briefje door de klas. Het belandt precies op Tessa’s tafel.

‘Ja, Tessa!’ klinkt de strenge stem van de meester. ‘Lees maar voor.’

Tom geeft Alex een trap onder de tafel. ‘Stommerd!’

Tessa vouwt het briefje open. Terwijl haar ogen langs de regels glijden, wordt ze knalrood. Als ze dit voorleest, zit Tom de rest van de dag bij juf Mol in de klas.

‘Nou, laat ons ook eens meegenieten,’ zegt meneer Visser. ‘Of heb je liever dat ik het voorlees?’

‘Nee... eh... lieve Tessa,’ verzint ze gauw. ‘Wil je verkeer met me? Kusjes, Tom.’

De klas barst in lachen uit.

‘Wil jij in het vervolg geen liefdesbrieven meer onder de les schrijven, Tom?’

‘Nee, meneer.’

Achter de meesters rug steekt Tom zijn duim op naar Tessa. ‘Bedankt,’ fluistert hij. Zodra meneer Visser zijn kant opkijkt, buigt hij zich vlug over zijn proefwerk-blaadje heen.

Een paar tellen later valt er een briefje op zijn werk. Tom vouwt het vlug open. ‘Als je maar niet denkt dat ik het meen van die verkering. Oen, wie schrijft er nou zulke briefjes? Tessa.’

Als Tom haar kant opkijkt, steekt Tessa haar tong naar hem uit. De meester tikt met zijn krijtje op het bord. ‘Verder niemand iets te vragen?’

‘Ik heb het...’ fluistert Boris, net iets te hard.

‘Wat heb je, Boris?’ vraagt meneer Visser.

Boris wordt rood. ‘Eh... niks, meneer. Het ging over een liedje. Opeens weet ik hoe het verder moet.’

‘Heel fijn, maar vanaf nu hou je je aandacht bij je werk, begrepen?’

‘Ja, meneer,’ antwoordt Boris braaf. Maar hij krabbelt gauw een paar noten op zijn hand, zodat hij die niet kan vergeten.